RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 99.923 van 18 oktober 2001
in de zaak A. 103.436/VII-23.473.

In zake : de b.v.b.a. BELGICAPLANT,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. SURMONT en P. TEERLINCK,
kantoor houdende te TURNHOUT,
de Merodelei 112

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten G. MARTYN, P. DEJONCKHEERE en J. COLPAERT,
kantoor houdende te AVELGEM,
Doorniksesteenweg 82.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. BELGICAPLANT op 17 april 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 20 februari 2000 waarbij haar beroep aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 3 augustus 2000 houdende weigering van de vergunning om een glastuinbedrijf, gelegen te 2320 Hoogstraten, Loenhoutsesteenweg, te exploiteren, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 24 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 september 2001;

Gehoord het verslag van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. SURMONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat G. MARTYN die verschijnt voor de verwerende partij ;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij werd opgericht op 19 oktober 1999 door de besloten venootschap naar Nederlands recht “VAN DER KLUGT Hollandplant BV” en de besloten vennootschap naar Nederlands recht “C.M.P. VAN DER KLUGT Pensioen B.V.”; dat zij op 25 november 1999, vervolledigd op 7 en 31 januari 2000, een milieuvergunningsaanvraag indient voor de exploitatie van een glastuinbouwbedrijf, 15 ha groot, aan de Loenhoutsesteenweg te Hoogstraten; dat met een besluit van 3 augustus 2000 de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de milieuvergunning weigert; dat de verzoekende partij op 12 september 2000 tegen die beslissing administratief beroep aantekent; dat op 22 februari 2001 de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw het beroep ongegrond verklaart;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij het aangaande moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgende uiteenzetting geeft :

> “De bestreden beslissing brengt de verzoekende partij een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel toe.
> Vooreerst moet worden gezegd dat de verzoekende partij reeds beschikt over een stedenbouwkundige vergunning, die definitief geworden is.

Door de weigering van de onderhavige vergunning, vervalt ook de verleende bouwvergunning.

Dit alleen brengt een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel met zich mee, dat wordt voorkomen met een schorsing.

De nadelen die de verzoekende partij door de bestreden beslissing ondergaat, kunnen bovendien ook niet worden vermeden door een nieuwe aanvraag in te dienen : in dat geval dient ook een nieuwe stedenbouwkundige vergunning te worden aangevraagd.

De nadelen die de verzoekende partij door de bestreden beslissing ondergaat, brengen het voortbestaan van de verzoekende partij in het gedrang.

De verzoekende partij is opgericht - als naamloze vennootschap - op 19 oktober 1999, met name 17 dagen voor het indienen van de aanvraag tot het bekomen van een milieuvergunning, op 5 november 1999. De bouwvergunningsaanvraag werd op 19 november 1999 ingediend, dus een maand na de oprichting van de vennootschap.

Alleen al dit bewijst dat de vennootschap specifiek werd opgericht met het oog op het oprichten van het door de bestreden beslissing geweigerde serrencomplex..

In haar korte bestaan heeft de verzoekende partij - die op 22 december 2000 werd omgevormd tot een b.v.b.a. - zeer zware financiële verplichtingen aangegaan met het oog op het realiseren van dit serrencomplex.

De verzoekende partij heeft in de loop van het jaar 2000 een totaal aan 128.000.000 Bef aan kosten gemaakt. Dit gaat in hoofdzaak om de aankoop ven terreinen (69.164.000 Bef), martkonderzoek en studiekosten (43.056.862 BEF) en registratierechten (9.367.000 BEF).

De aankoop van de terreinen en de kosten voor het opmaken van de eerste studiekosten werd gedeeltelijk gefinancierd door leningen, die in de komende jaren zullen moeten worden afbetaald.

Het totaal aan leningen bedraagt 124.202.575 BEF.

Dit zal resulteren in een jaarlijkse aflossingkost van ongeveer 10.000.000 BEF. Aangezien de verzoekende partij geen enkele inkomst heeft, en specifiek is opgericht om het serrencomplex op te richten, zal een en ander snel moeten leiden tot het faillissement van de verzoekende partij.

Dit alles blijkt uit het bijgevoegde accountantsrapport.

Hierbij moet worden opgemerkt dat de zustervennootschap van de verzoekende partij, de B.V Holland plant, tegen 1 februari 2002, ingevolge de aanleg van de TGV lijn, haar serres moet hebben afgebroken. Ingevolge afspraken binnen de groep dient Belgicaplant tegen die datum 10 hectaren serres ter beschikking te kunnen stellen van B.V. Holland Plant, op straffe van een forfaitaire schadevergoeding van 100 miljoen BEF.

Ook de schadeclaim die B.V Holland Plant tegen Belgicaplant kan inleiden, zal het faillissement van Belgicaplant met zich meebrengen.

Deze nadelen zijn niet eigen aan elke weigering van een milieuvergunning voor een nieuw bedrijf.

De n.v. Belgicaplant kon er immers op vertrouwen dat het verkrijgen van de exploitatievergunning geen aanleiding zou geven tot grootse problemen :

- de informele adviezen van diverse instanties welke werden aangesproken vooraleer de aanvraag werd ingediend waren gunstig
- de bouwvergunning werd verleend
- de adviezen in het kader van de milieuvergunningsaanvraag waren onverdeeld gunstig
- de milieuvergunning heeft slechts betrekking op een aantal beperkte onderdelen van het aangevraagde complex.

Het was dan ook zeker niet onvoorzichtig om voort te gaan op het gewekte vertrouwen, en reeds financiële verplichtingen aan te gaan, zelfs al waren de nodige vergunningen nog niet afgeleverd.

Belgicaplant heeft vergunningen overigens ruimschoots op tijd aangevraagd.

Een faillissement vormt voor een vennootschap een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel. Zelfs als na een vernietigingsarrest een schadevergoeding zou kunnen worden bekomen die de kosten volledig dekt, kan ondermeer het imagoverlies dat een faillissement met zich meebrengt, onmogelijk worden goedgemaakt".

2.2. Overwegende dat de verwerende partij er onder meer op wijst dat de verzoekende partij een"dochterbedrijf" is van een Nederlandse vennootschap HOLLAND PLANT B.V., en dat dit "dochterbedrijf" enkel en alleen werd opgericht met als doel de Belgische inrichting te realiseren, terwijl het in principe niet noodzakelijk is dat voor deze nieuwe Belgische inrichting een Belgisch bedrijf moest opgestart worden; dat zij betoogt dat aldus HOLLAND PLANT B.V. haar risico heeft willen beperken door een nieuw Belgisch bedrijf op te richten en dat de verzoekende partij geenszins bewijst dat het niet verkrijgen van de Belgische vergunning een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt voor het Nederlandse "moederbedrijf" HOLLAND PLANT B.V.;

2.3.1. Overwegende, wat het nadeel betreft dat volgens de verzoekende partij zou voortvloeien uit een verval van de bouwvergunning voor de serres, dat een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden weigeringsbeslissing niet inhoudt dat aan de verzoekende partij een milieuvergunning wordt verleend zodat zulk een schorsing geen invloed heeft op het al dan niet vervallen zijn van de bouwvergunning; dat, overigens, dergelijk nadeel kan worden verholpen door het opnieuw aanvragen van een bouwvergunning, nadat een milieuvergunning is verkregen;

2.3.2. Overwegende, wat het aangevoerd financieel nadeel betreft, dat de verwerende partij in casu terecht verwijst naar de verbondenheid van de verzoekende partij met haar zustervennootschap, HOLLAND PLANT B.V. die, naar zeggen van de verzoekende partij, in Nederland een omvangrijk glastuinbedrijf exploiteert en ingevolge de uitvoering van de TGV-werken een zeer groot gedeelte van haar glastuinbedrijf tegen 1 februari 2002 dient te slopen; dat uit de neergelegde stukken blijkt dat HOLLAND PLANT B.V. samen met VAN DER KLUGT pensioen B.V. de oprichter is van de n.v. BELGICAPLANT, later omgevormd tot de b.v.b.a. BELGICAPLANT, wiens maatschappelijk doel overigens veel ruimer is dan de exploitatie van een tuinbouwbedrijf; dat voor beide vennootschappen zowel Antonius VAN DER KLUGT als Ewaldus PELSER als bestuurder zijn aangesteld; dat, zoals uit het verzoekschrift zelf blijkt, tot de oprichting van de verzoekende

partij werd overgegaan teneinde HOLLAND PLANT B.V. toe te laten op een andere locatie haar tuinbouwactiviteiten verder te zetten, dit na onteigening in Nederland van haar percelen of een gedeelte ervan; dat die gecreëerde vennootschapsrechtelijke constructie er moet toe leiden dat voor de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet uitsluitend de financiële situatie van de verzoekende partij moet in ogenschouw worden genomen, maar van beide rechtspersonen samengenomen; dat het niet is uitgesloten dat in acht genomen de normaliter billijke onteigeningsvergoeding die HOLLAND PLANT B.V. heeft ontvangen, het niet nodig was leningen voor een bedrag van 124.202.575 frank aan te gaan; dat in elk geval, rekening gehouden met een onteigeningsvergoeding en met mogelijk door de exploitatie van het tuinbouwbedrijf gemaakte winsten, het financieel beeld van HOLLAND PLANT B.V. en van de verzoekende partij samengenomen, er totaal anders zou uitzien dan dit van een beginnende vennootschap; dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat beide vennootschappen samengenomen door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zullen ondergaan; dat de verzoekende partij ook nog wijst op een mogelijke schadeclaim van 100 miljoen frank vanwege HOLLAND PLANT B.V.; dat, evenwel, rekening gehouden met de hiervoren uiteengezette vennootschapsrechtelijke constructie, de kans op een mogelijke schade-eis, bedongen bij "dienstenovereenkomst" van 30 november 1999 tussen HOLLAND PLANT B.V. en de verzoekende partij, en waarbij voor de ene vennootschap Antonius VAN DER KLUGT, en voor de andere vennootschap Ewaldus PELSER als zaakvoerder zijn opgetreden, als louter hypothetisch moet worden afgedaan;

2.3.3. Overwegende, tenslotte, dat ook moet worden vastgesteld dat blijkt dat de verzoekende partij percelen heeft aangekocht vooraleer zij ook maar enige zekerheid had over het lot van haar milieuvergunningsaanvraag; dat voor het nemen van dergelijk risico zij niet vermocht te steunen op informele adviezen die zij blijkbaar in de loop van 1998 heeft ingewonnen, en zelfs niet op formele adviezen, die de overheid niet binden; dat, bovendien, voor de aankoop van een aantal gronden te Hoogstraten (sectie A nrs. 149/A, 177 en 80 E) er op 13 juli 2000 een optiecontract werd gesloten, geldig tot 31 december 2000 en dat, ofschoon de bestendige deputatie de gevraagde milieuvergunning op 3 augustus 2000 had geweigerd, de verzoekende partij blijkbaar deze optie toch heeft gelicht; dat, bovendien, er moet worden van uitgegaan dat aangekochte gronden hun waarde blijven behouden en dat enkel de registratierechten als mogelijk verloren kunnen worden aanzien;

2.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is voldaan aan de tweede voorwaarde gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien oktober tweeduizend en een, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**